

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛΙΝΑΣ

ΕΤΑ πολλούς διαταγμούς και πολλή αγωνία, η Μαρσελίνα πήρε στο τέλος την απόφασή της. Ένα πρωί, όταν ο άντρας της έφυγε για το γραφείο του και ήξερε πως δεν θα ξαναγύριζε, παρά το βράδυ μονάχα, βγήκε κι αυτή έξω. Στάθηκε έμπρός σ' ένα κίβωτο και άγροσε ένα κοινό, έντελως κοινό χαρτί για έπιστολές, ένα μικρό φυλλάδιο με γύμα και ένα πινέλο και τέλος δύο έφημερίδες. Έπειτα γύρισε στο σπίτι της. Έβγαλε τα φρονιά της μέσα σ' ένα συτάρι, έβαρε γρήγορα γρήγορα το μισοφέρελ, κι έπειτα κλείστηκε στο δωμάτιό της.

— Έχω να γράφο έπιστολές, είπε στην κομμώστριά της. Έγραψε πρώτα μερικές άσημαντες έπιστολές. Κι έπειτα, έβγαλε απ' το συτάρι το χαρτί, τη γύμα, το πινέλο και τις έφημερίδες που είχε αγοράσει, και άρχισε την έβγαλτά της. Ένο ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ήταν ή πρώτη φορά απ' τον καιρό που ή νεαρή γυναίκα έκανε κάτι, χρονιά από τον άντρα της. Και τώρα ένοιωσε μη ένδομηχη περιγράμνια για το θάρος της από και μια άνεξηρη ενχαρίστησι για τον κίνδυνο που διάτρεχε και την περιπέτεια, στην οποία άρνε τον έαυτό της να παρασφύθι.

Η Μαρσελίνα έκανε προσεκτικά μ' ένα ξυραφάκι απ' τις έφημερίδες τις λέξεις που της χρειαζόντανε, και άρχισε να κολλά τα μικρά-μικρά κομματάκια του τριπομένου χαρτίού ένα-ο στο χαρτί της έπιστολής. Μις που δεν ήθελε να γράφει με το χέρι της έκεινο πούθελς να γράφει, γιατί φοβόταν μήπως ά αναγνωρίσθι το γράμματις, και μιά που δεν ήξερε γραφομηχανή, προσπάθησε αυτόν τον τρόπο.

Ήταν όμως πολύ δύσκολη έργασία αυτή. Χρειαζότανε κοποσ πολλές για να βρή άκριβώς τις λέξεις που ήθελε, κι έπειτα, αυτό που σκόπευε να γράφει, δεν ήταν και τόσο απλό. Το πρόσωπο της Μαρσελίνας είχε γίνει κατακόκκινο, όταν να είχε πιασεί. Ωστόσο, να το αποτέλεσμα που έλάτρευε, αφού χάλασε και τις δύο έφημερίδες:

«Αέτιμς κύρις, Η γυναίκα σας τάζι άπειρά. Σεις την παραμειλς. Έβάζε παραμειλς, γιατί δεν είχε δοητή λέξι παραμειλς). Πού; Μις ποιόν; Μπορείτε να το μαντέψετε.»

«Ένας φίλος». Έπειτα πήρε από το συτάρι του άντρας της ένα φάκελλο και κόλλησε πάνω μιά λέξι από την έφημερίδα: «Πιστωτικό».

Όταν ή Μαρσελίνα τελείωσε τη δουλειά της αυτή, σηκώθηκε επάνω με άνασφάλισι. Κιτάζεσε τον καθρέφτη και είδε το έροθημένο και κόκκινο πρόσωπό της... έγκληματός της... έγκληματός της. Άγρότερα, όταν βγήκε έξω, πήγε να το ρίξει στο γραμματοκιβώτιο, που ήτανε σε κάποια όδο, μαζουρά απ' τη συνοικία τους. Μά τη στιγμή που έκανε να το ρίξη μέσα, ο διαταγμός την χάρηψε και πάλι... Τι σκέψεις θα μπορούσε τάχα να έχη από τού έκανε; Μά πιστεύε, ό τι κι αν συνέβαινε, θα ήταν πάντα καλύτερο απ' αυτήν την άνια και την πληξί, που κατείχε τώρα τη ζωή της; Κι έπειτα, δεν κοπίσε τού κόκου για να γράφει ή καλύτερα για να κατασκευάση αυτή την έπιστολή, από την οποία περιμενε τουλάχιστον μιά περιπέτεια, που θα έδινε κάποια ποικιλία στις μονότονες μέρες της...

Το βράδυ της άλλης μέρας ή Μαρσελίνα το

περιμενε με άνυπομονησία. Τι θα γινόταν, λοιπόν; Θα πίστευε πράγματι ο άντρας της ότι ή Μαρσελίνα τον τόν άπατούσε; Άμφέβαλε πολύ, πάρα πολύ, μιά όστόσο περιμενε. Μά την άλήθεια, ούτε αυτή ή ίδια δεν ήξερε τί περιμενε. Όταν παντρεύτηκε, έτσι άπαράλλαχα δεν ήξερε και τί πράγμα είναι ο γάμος. Η μητέρα της της είχε δώσει μιά πολύ άισθητή άνατροφή, και αυτός κυρίως ήταν ο λόγος που ο κύριος Άλφρέδος Χερτού της είχε ζητήσει για γυναίκα του. Ναι, ήταν καλός, πολύ καλός κατά τα άλλα ο άντρας της. Ποτέ δεν την είχε δυσαρεστήσει, ποτέ δεν της είχε πη καμιά βαρειά κουβέντα. Και όμως ή Μαρσελίνα δεν άσθανόταν όστόσο εντυχιμένο τον έαυτό της. Το γιατί, δεν τόξερε. Μά μιά άπέραντη άνια είχε πλημμυρίσει τώρα τελευταία την ψυχή της, άνια που ήθελε με κάθε τρόπο ν' άποτινάξει...

Η Μαρσελίνα έτρεμε από την ταρσή της, όταν την άλλη μέρα το βράδυ ο άντρας της γύρισε στο σπίτι. Είχε, όπως πάντα, την ίδια σοβαρή, την κάπως άισθητή φρονονομία, ίσως να ήταν κάπως άισθηρότερος από άλλους. Μά δεν έκανε τίποτε, ούτε είχε τίποτε που να δείχνη ότι είχε πάρει το άνόνομο γράμμα. Η Μαρσελίνα τον κίταζε κάτω-κάπου με περιέργεια, όταν του διηγότανε, όπως πάντα, πως είχε περάσει τη μέρα της, χωρίς φωνικά να τού πη την άλήθεια. Μά και πάλι δεν μπόρεσε ν' άνακαλύψη τίποτε...

Ωστόσο, δύο μέρες άργότερα, ή νεαρή γυναίκα άντιλήφθηκε πως κάποιος την παρακολούθησε στο όρομο. Την τρίτη μέρα έπισως, ο άνθρωπος αυτός στεκότανε κάτω από τα παράθυρά της, και, όταν έκεινη βγήκε, την παρακολούθησε ίσαμει της μητέρας της, όπου είχε πάει. Έκει τον είδε και πάλι να τριγυρνά κάτω στο όρομο, και δεν την άβρησε παρά όταν ξαναγύρισε στο σπίτι της.

Η Μαρσελίνα θύμωσε. Έτσι, λοιπόν, ο άντρας της είχε βάλει άνθρωπο να την παρακολουθί!... Συναγώνως όμως δοκίμασε κι ένα άίσθημα ύπερηφανείας. Να λοιπόν που τον είχε άναγκάσει επί τέλους να ένδιαφερθί κάπως περισσότερο γι' αυτήν!...

Έτσι, από κείνη τη μέρα, ο άνθρωπος που την παρακολουθούσε, άρχισε να είναι καινούργιο θέλημα στη ζωή της. Έκείνος άλάζε κάθε τόσο ένδυμασία, για να γίνεται άγνωστός. Μά ή Μαρσελίνα τον άνεγνωρίζε, φωνικά, άμέσως. Στην αρχή δεν έφευγε καμιά δυσκολία στο έργο του. Έπειτα όμως, σιγά-σιγά, άρχισε να παίξη μαζύ του, να τον παραπλανά, να χάνεται στη σταθή κανενός όρομο ή να παίρνη έφαρμάκι ένα ταξί ή να κατεβαίνη άπόροπα απ' το τράμι. Όλα αυτά τη διασκεδάζαν τρομερά και ή στενωχόρια, ή άνια της, έφευγε έτσι, και κάποτε, που μιά μικρή γρίπη την άνάγκασε να μείνη δύο μέρες στο κρεβάτι της, χάθηκε πολύ, όταν, ξαναβγαίνοντας από την πόρτα του σπιτιού της, είδε τον άνθρωπό της να την παρακολουθί και πάλι.

Συναγώνως παρατηρούσε τη συμπεριφορά του άντρας της. Χωρίς άμφιβολία, εκείνος είχε γίνει τώρα πολύ νεαρός, πολύ άνήσυχος στους

τρόπους του από άλλους. Κάθε τόσο την έρωπούσε, άδιάφορα τάχα και όπως πάντα συνήθισε, πως είχε περάσει τη μέρα της.

— Και τί έκανε; έπειτα από τις λέπτες; Γιατί δεν μού λες τίποτε πια; την ρώτησε κάποτε έροθημένο.

— Έχω κάποιες μέρες τώρα που πάω τακτικά στις μητέρας μου αυτή την ώρα, άπάντησε ή Μαρσελίνα. Είνε άφροστη!

Την άλλη μέρα ο άνθρωπος την παρακολούθησε με μεγαλύτερο ζήλο ός της μητέρας της. Ωρισμένο είχε έντολή να έξακριβώση άν ό τι είχε πη του άντρας της ήταν σωστό.

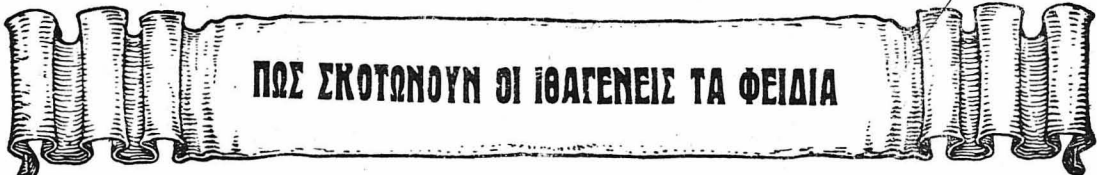
Έτσι ή Μαρσελίνα είχε επίτηξη. Τόσων καιρό τώρα είχε ζήσει μιά τεχνητή περιπέτεια. Σιγά-σιγά όμως γεννήθηκε ένας καινούργιος πόθος μέσα της: Γιατί τάχα να μη δοκιμάση και μαν άλλη, μιά άληθινή περιπέτεια αυτή τη φορά; Τι περιπέτεια; Αυτό ή Μαρσελίνα δεν το ήξερε ακόμα, ούτε και ήξερε ποός άντρας θα ήταν ο ήρωας αυτής της περιπέτειας. Μά έλεγε μέσα της, μ' ένα θορυβητικό χαμόγελο, ότι αυτή ή άληθινή περιπέτεια δεν θα την έβαζε σε μεγαλύτερο κίνδυνο. Μήπως δεν είχε καθορώσει ίσαμει τότε να παραπλανά τόσο συχνά το κυνηγητικό σκυλί που παρακολουθούσε τα βήματά

Έκρυψε το γράμμα κάτω απ' το προσκέφαλο, στο κρεβάτι της...

ΣΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

ΠΩΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ

Τί γράφει ένας ξένος περιηγητής. Τέ τρομερό μαύρο φεϊδί 'Ισώδ. Μιά φρικώδης σκηνή μέσα σ' ένα δάσος. Πώς απέκλε- φάλλισε τὸ ἔρπετό ένας ἰθαγενής. Ἡ ζωντανή σφεντένα. Τὸ φεϊδί ζαλιζεται. Τὸ τλειωτικὸ χτύπημα. Μετὰ τὴν νίκην. Ὁ χορός. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν τροφίμων. Ὁ νικητὴς γίνεται κρᾶντος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο ενός ξένου περιηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἀνεκτόν καιρὸ μαζὺ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας καὶ γράφει ἀκριβῆ καλὰ τὴ συνήθειά των, παραλαμβάνουμε τὴν κατωτέρω σελίδα, στὴν ὁποία περιγράφεται ὁ δραματικὸς ἀγὼν μεταξύ ενός ἰθαγενοῦς καὶ ενός δηλητηριώδους μαύρου φεϊδοῦ, ἀπὸ τὰ πῶ ἐπικίνδυνα τοῦ κόσμου.

«Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀρχίζε ὁ ξένος περιηγητής, εἶγαμε ζωδιὴ μέ- σα στὸ δάσος μαζὺ μὲ τὸ ἀντροπὸς μου καὶ δὲν εἶχαμε σιαντήρησι ὡς τὴν ὥρα ἐξέστη κανένα ἀπρόοπτο. ἘΞάφην ἄκουσα τὸ συνδὸ μου νὰ φωνάζει μὲ φωνὴ σιγανή!...

— 'Ισώδ! 'Ισώδ!...
Συνζήσαντες τὸν εἶδα ν' ἀνοίγει, νὰ τρέξη τὰ δόντια του, νὰ ἐτοι- μάξεται ν' ἀμυνθῆ ἐναντὶν κάποιου ἐχθροῦ ἀόρατου ἀκόμη γιὰ μένα. Τί συνέβαινε, λοιπόν;

Ἦξερα ὅτι 'Ισώδ εἶνε τὸ ὄνομα ενός τῶν φο- βερωτέρων φεϊδιῶν τῆς Αὐστραλίας, τὰ ὁποία, ὅταν θεοδύνω στὴν ἀνάγκη, σιαντῶνται πεισμα- τώδεις ἀγῶνας μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐφοῦτα λοιπὸν ἀμέσως ἔνα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ποὺ μοῦ ἔδειχνε ὁ ἰθαγενὴς καὶ εἶδα ἕνα πελώριο μαύρο φεϊδί ποὺ ἦταν ἐκλιπόμενον ἀπ' αὐ- τὸν στὸν κορμὸ μιάς ὄρθιστάτης ἐγκαλιώτουσ γυν- αμῆς κάτω ἀπὸ κερᾶν. Τὸ μισὸ τοῦ σώμα κρυ- βόταν ἀκόμα κάτω ἀπὸ μιά χορτὴν ἑλκωδι.

Ἐτάραξθα εὐθὺς τὸ ἔξιος μου καί, γιὰ κάτθε ἐνδεχόμενον, ἔβαλα μερικὲς σφαιρὲς στὸ πιστό- λη μου. Ὁ ἀγῶνος ὅμως, βλέποντας τὴς προπαρα- σκευαστικὰς αὐτῆς κινήσεις μου, μοῦ ἔγνεψε ὅ- τι τὰ μέτρα μου ἦσαν ἀνωφελεῖ καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ προσπαθοῦσε γὰρ σκοτώσει μὲ ἄλλον τρόπο τὸν τρομερὸν ἔρπετό.

Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔζητοσα καὶ πιότερ καλύτερο, Σχετῶνόν μου πάλαι τὰ ἀπο- ζωοποίησα, γιὰ νὰ μὴν παρενοθεθῶ στὴ φοβερὴ ἀ- τὴ πάλη, ἣ ὁποία, ὅπως ἐμάντανα, θὰ ἦταν τρο- μακτικὴ, φρικαλεῖα.

Σιγὰ σιγὰ ὅμως πῆρα κάποιον θάρρος ἀπὸ τὴν ἀναισθησία τοῦ φεϊδοῦ, τὸ ὁποῖο εὐτυχῶς κοινοῦναι στὸν ἦλο. Κινοῦμενος λοιπὸν ἀπὸ μιά ζο- ρηρὴ πειρώχη, ἀποφάσισα νὰ μείνω, κατανη- κῶντας τὸ φόβο μου.

Ὁ σάντροφος μου μοῦ ἔγνεψε στὸ μεταξύ ἀπὸ τὰ τοῦ δάσος κᾶτι. Τί ὅμως, δὲν μερούσθη νὰ καταλάβω. Φοβήσαυτε νὰ μὴλορησε γιὰ νὰ μὴν ἔξινιρησθε τὸ ἀπίσιον ἔκκετο τῆρας.

Ἐδειξα λοιπὸν, μὲ τὴ σειρά, στὸν ἰθαγενὴ τοῦ μαζαῖου μου, τὸν νταυφέη μου, τὸ πιστόλι μου, ἂν καὶ τὸ τελευταῖον δὲν εἶχα σπουδὴ νὰ τοῦ τὸ δώσω.

Ἐκείνος ὅμως δὲν ἤθελε κανένα ἀπ' αὐτὰ καὶ στὸ τέλος μοῦδειξε τὴν τσέπη ποῦθατα τὸ μαντήλι μου. Ἀμέσως κατὰλαβὸ τι ζητοῦσε καί, βράζοντάς τὸ μαντήλι μου, τοῦ τὸ ἔδωσα.

Τὸ ἄρπαξτε βιαστικὰ καὶ μοῦ ἔγνεψε ν' ἀπομακρυνθῶ μερικὰ βή- ματα ἀκόμα. Ἐγὼ ἰσχυρίζουα καὶ στήθερα παυατέρα, μὲ τὴν ἀνακνηθὴ παυμένη, τὴν καρδιά παύλουμένη, τὰ μάτια ἀνίγνιτα καὶ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Ὁ ἰθαγενὴς τῆραξε μὲ τὸ μαντήλι τὸ χέρι του, ἔδοξαυσε τὴ δύ- ναμη τῆς γροθιάς του, στρογγυλοῖσε πάνω στὴς γόναυες του μερικὲς τῆς καὶ μῆτος δὲν κατόρθουε εἰκόλα - εἰκόλα νὰ καθησυχάζη τὸν ἄ- τροπὸν καί...
Ἐνας μῆγας πέρασε ἐντομεταξὺ...
Τώρα πειὰ ἡ Μαρσελίνα δὲν ἀνὰ, δὲν στενοχωρεῖται καθόλου. Ἐ- βάλε σ' ἐνέγχευα τὸ νέο τῆς σχέδιον. Εἶνε ἐξοτεμεινῆ μὲ κάποιον. Δέει ψέματα στὸν ἄντρα τῆς καὶ κατόρθουε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸν ἄνθρω- πὸ ποὺ τὴν παρακολοῦθε... Ἡ ζοὴ ἔχει πειὰ γ' αὐτὴν καινοῖργια βέλγητρα...

Ἡ ἡμέρα τὸν τό- ψεον εἶνε τόσο μα- αζονιά, τόσο μακρὰ ἀ- κόμη!...
ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

φορὲς καὶ προχώρησε κατόπιν μὲ μεγάλες προφυλάξεις πρὸς τὸ μέρος τοῦ τρομεροῦ εἰσώου.

Σὲ μιὰ στιγμὴ νόμισα ὅτι ὁ δυστυχὴς ἦταν χαμένος. Ἡ τόλμη καὶ ἡ ψυχραιμία του μοῦ ἔφεραν ἀγάνταστη ταρᾶχῃ. Μὰ ὅταν ὁ ἀτρόμη- τος αὐτὸς κάποιος τὸν διασῶν ἔβγαυε κοντὰ στὸν ξεροχάσιμον κορμὸ τῆς ἐγκαλιώτουσ, ἔβγαυε, τέντωσε τὸ κορμὸ του, πλησίασε πρὸς τὸν ἀ- νιπλοπτο ἐχθρὸ του, τὸν ἔπασσε δυνατὰ ἀπὸ τὴν ὥρα καὶ ἀμέσως τι- νάχησε ὀρθως.

Τὸ φεϊδί, ποὺ ἔβηνισε ἀτόμουα, θέλησε νὰ ὀρμηθῆ καὶ νὰ διαγᾶσει τὸν ἰθαγενὴ, μὰ δὲν τὸ κατόφερε.

Ὁ ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπολογίσει ἐκ τῶν προτέρων ὅλες τὴς κ- νήσεις του, ἄρχισε νὰ ὀπισθοχωρῆ, σφίγγοντάς το ὀλοένα καὶ πῶ ἰ- σχυρὰ. Ὅταν δὲ τὸν τρομερὸν ἔρπετό, ἐλευθερωμένο πειὰ ἀπὸ τὴν ἑλκωδιὰ ποὺ τὸ συγκροτοῦσε, θέλησε νὰ ἐφορηθῆ ἐναντὶν τοῦ καὶ νὰ τὸν διαγᾶσει, ὁ ἀτρόμητος σάντροφος μου ἔβγαυε νὰ στοιχολογῆσῃ τὰ χέρια του σὺν δαμονιομένως, περιστρέφοντάς ἔτσι τὸ φεϊδί πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σὺν νάταν σφεντένα.

Ἐγὰ ἀπομεινε ἀνίγνιτος, εἶχα καταλήθῃ ἀπὸ ἕνα εἶδος γοητείας, σὺν αὐτῇ ποὺ καθάινω τὰ ποτῆα ὅταν προσηλῶνον ἀπάνω τους τὸ βλέμμα μερικὰ φεϊδια, βλέποντας τὸ ἀλλόκοτο, τὸν τρομε- ρὸ αὐτὸ θεῖαμα.

Ὁ ἰθαγενὴς ἐντομεταξὺ ἐξακολοῦθοῦσε νὰ χο- ροηθῆ καὶ νὰ ἐκβάλλη τρομερὰ οὐλῆα,τὰ ποὺ μὲ πάγονταν ἀπὸ φρεῖα. Ἀκούθ περιεστρεφε τὸ ἔρπε- τὸ ἀκριβῆ καὶ εἶδε πειὰ ὅτι ἡ ἀντίστασις ποὺ προ- ἔβαυε αὐτὸ μαρῶστερε, ἐπλησίασε στὴν ἐγκαλιώτη καί, μὲ μιὰ τελευταῖα βίαιη κίνησι, χτύπησε τὸ κεφάλι τοῦ φεϊδοῦ ἀπάνω στὸν κορμὸ.

Τὸ φεϊδί ἔβηνε πειὰ ἀνίγνιτο.

— Ὁ ἄγῶνος; ὀρθως τὸν ἰθαγενὴ.

Ὁ σάντροφος μου ἔγνεψε ἀοητικὰ καὶ μοῦ ἔβησε τὸ μαζαῖο μου γιὰ νὰ τοῦ κόρη τὸ κεφάλι, γιὰτι σὲ λίγο θὰ ἔξανασπρονόταν καὶ θὰ τοῦ ρι- χνοῦται μὲ λύσσα.

Ἐπλησίασε τότε τὸ ἔρπετό, τοῦ πάτησε μὲ τὴ γόνατο τὸ κεφάλι καὶ μὲ τρία χτυπήματα τὸ χροῖ- σος ἀπὸ τὸ ἐπὶτοῖο σῶμα.

Ἐγὼ εἶχα ἀπομεινε κατὰπληροῦς ἀπὸ τὸ κα- τῶφθῆμα του, γιὰτι γνώριζα ὅτι τὸ δάγκημα τοῦ μαύρου αὐτοῦ φεϊδοῦ ἦταν δηλητηριώδες καὶ προ- κολοῦσε ἀκαριαῖως σφενδὸν τὸ θάνατο.

Ὁ ἀγῶνος, ὑπερήφανος πλέον γιὰ τὴ νίκη του καὶ πῶ πολλὴ γιὰ τὸ θαυμασιὸ τὸ δικὸ μου, ἄρ- χισε νὰ χοροηθῆ, νὰ γελᾶ, νὰ τρέξη ἔδω καὶ ἔ- κει καὶ νὰ οὐλοῖσῃ ἀπὸ ἰκανοποίησι.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πῆγαυε κοντὰ στὸ θῆμα του, τὸ κλοποῦσε καὶ προσκοπιεῖτο ἐπὶ τὸν εἶχε διαγᾶσει, ἐνὸ ἔγῳ, ἀπομακρυνόμενος σ' ἕνα δέντρο.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πῆγαυε τὴς ἀλλοτῶστες κινήσεις του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔφρεξε πάλι στὸ σκοτεινὸ φεϊδί, τὸ ἄρπαξε μὲ τὰ δυνὸ του χέρι, τὸ ἔβαλε γύρω στὸ λαμὸ του σὺν λαμοδετῇ, ἦρθε στὸ πλάι μου, μοῦ χαμογέλασε ἀπαίσια, κινῶντας δαμονιομένα τὰ χέ- ρια του, καὶ μοῦ ἄρπαξε ἄπ' τὰ χέρι τὸ δέμα μὲ τὰ τροφίμα, χωρὶς νὰ τοῦ γέφω ἀντίστασι.

Ἐπειτα πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ μαζαῖο, τὸ ἔφοξε ψηλά, τὸ ἔπασσε καὶ τὸ ἔξανάπασσε στὸν ἄερα, οὐρῶλασε ἔξανά, πῆδησε ἀπὸ δέντρο στὸ δέντρο καὶ ἀπομακρυνόμενος, γυρνόντας κάθε τόσο καὶ κιντᾶρόντας πίσω του...
Σὲ λίγο ἔξαναγῶρισε, πέρασε ἀπὸ κοντὰ μου σὺν βέλος, ἔξανα- πῆρε τὸν ἴδιον τρελλὸ δρόμο καὶ ἔγνεψε ἀγαντος στὰ βᾶθη τῶν δα- σῶν, μαζὺ μὲ τὰ τροφίμα μου, ἀφίνοντάς μου ὡς μόνη ἀμοιβὴ τῆς γενναῖου θωροῖ ας μου τὸ κεφάλι τοῦ ὀ σκοτωμένου φεϊδοῦ, ποὺ μοῦ ἦταν ἐντελὸς ἄχρηστο...»

Ὁ ἰθαγενὴς προχώρησε μὲ μεγάλες προφυλάξεις πρὸς τὸ μέρος τοῦ τρομεροῦ 'Ισώδ...

